

Recordant l'amic Alejo

Em va arribar la notícia per telèfon. No podia ser. De sobte l'**Alejo Castellano**, amic i company, s'allunyava físicament de nosaltres, sense poder fer res, amb tota una sensació d'impotència i d'incredulitat.

Vaig conèixer l'**Alejo** el 1972, ara fa 31 anys. Era l'any de la vaga general de l'ensenyament del 14 de febrer contra la Llei General d'Educació del ministre **Villar Palasí**. L'**Alejo** s'apropava als batxillers que ens movíem i ens mobilitzàvem als instituts per contactar amb nosaltres, ajudar-nos, donar-nos suport i coordinar-nos amb les organitzacions existents, com CC.OO.

Va ser amb ell que vaig fer la meua primera pintada a la confluència dels actuals carrers General Moragues i Pau Piferrer, situats gairebé a tocar del terme municipal de Santa Coloma. Èrem un grup de la Joventut Comunista de Catalunya (JCC) i algun estudiant simpatitzant, com jo, del torn nocturn de l'Institut Eugeni D'Ors (al Puig Castellar no hi havia nocturn, aleshores). No em podia imaginar en aquells moments que aquell jove de 23 anys, que amb seguretat i confiança dirigia el piquet, era membre del Comitè Executiu de la JCC i que quatre anys abans havia estat detingut i torturat per la policia política franquista per cridar, el 1968, al Boicot a l'autobús número 3, que anava de la plaça de la Vila al passeig de Fabra i Puig. Ho vaig saber quan em vaig retrobar amb ell el 1976. L'**Alejo** continuava a Santa Coloma i a la zona del Barcelonès Nord; jo era membre de la revista *Gramma* i m'incorporava a la vida política colomenca procedent de la Federació Universitària del PSUC. Vaig tenir l'oportunitat de veure documents i vaig escriure l'article "Colomenses torturats" al número 106 de la històrica revista colomenca.

Alejo Castellano i **José Sánchez** van ser detinguts el 2 de setembre del 68, quan anaven en una moto fent una

acció de suport a la convocatòria del boicot al 3, contra l'apujada dels billets. Els van torturar. Fins a tal punt va transcendir aquest fet, que el seu cas va ser recollit, i descrit, amb d'altres, en un escrit signat per 1.500 intel·lectuals i adreçat al Ministro de la Gobernación, en el qual es demanava "la apertura de una investigación que no se limite a los hechos concretos aquí recogidos" i que es prohibís la tortura.

Aquell lluitador antifranquista i per la llibertat, físicament tocat per les seqüeles de les tortures, es va convertir en un decidit activista per a la construcció de la democràcia i contra l'involucionisme polític. Va treballar des d'"El Partit" -des del PSUC-, per garantir la transició política i la consolidació de la democràcia, tasca que va tenir dues fites rellevants en el referèndum de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia.

L'amic **Alejo** és un reflex del gran paper històric que els comunistes van jugar en el tardo franquisme i en la recuperació de les llibertats, un paper de fermesa en les conviccions democràtiques, de flexibilitat i de negociació amb altres forces polítiques i de mobilització per aïllar els feixistes. L'exemple més clar és com van abordar el PCE i el PSUC l'assassinat dels advocats laboralistes del carrer Atocha, cridant a sortir al carrer amb fermesa però amb responsabilitat cívica.

L'**Alejo** responsable no és incompatible, sinó tot el contrari, amb l'**Alejo** crític, de profundes conviccions, que defensava les seves postures al si del partit. El recordo, juntament amb altres companys, explicant i defensant el Pactes de la Moncloa, organitzant viatges a la Fiesta de Mundo Obrero, o de piquet en les vagues obreres. Però també el recordo amb les seves postures crítiques



L'**Alejo** en una manifestació a principis dels 90

al 1980 i 1981 en els debats a l'entorn del Vè Congrés del PSUC, sobretot en el que fa referència a la política internacional i a l'anàlisi de la Transició política.

Aquesta dualitat entre responsabilitat i crítica, acompanyades del seu caràcter lluitador, va ser permanent en l'**Alejo**, i no sols pel que respecta al partit sinó també pel que fa referència a la política local i municipal. Juntament, i de forma inseparable, hi ha una altra característica de l'**Alejo**, la seva fidelitat a les idees i als companys. Tot això ho puc ben assegurar, doncs hem militat junts més de vint anys, fins el 97-98, en què l'**Alejo** va contribuir a fundar el PSUC viu i EUiA i jo vaig continuar al PSUC i a ICV.

Darrerament i malgrat no militar junts, les nostres relacions polítiques van continuar sent fluides, ens trobàvem i comentàvem la situació, sempre amb molta confiança i respectant les opinions de l'altre. Si sempre he estat satisfet de les meves relacions polítiques amb l'**Alejo**, més ho estic de les nostres relacions personals. Sempre l'he sentit al meu costat i sempre he sabut que podia comptar amb ell.

Chema Corral